

Vse nebeške religije in zakoniki po vsem svetu kodificirajo pravico do dostojnega življenja in zagotavljanja temeljnih človekovih potreb v svoja temeljna besedila.

Gaza na Bližnjem vzhodu je regija, ki jo je razdejala vojna in ki jo pesti ekstremna revščina, je regija pod nezakonito in strogo izraelsko blokado kopnega, zraka in morja. Blokada je poleg oboroženega nasilja in ponavljajočih se spopadov še vedno glavni vzrok socialno-ekonomske in psihološke krize, ki se odvija v Gazi. Omejitve gibanja ljudi in blaga kolektivno kaznujejo civilno prebivalstvo, kar vpliva na vse vidike tamkajšnjega življenja in onemogoča razvoj lokalne ekonomije, hkrati pa ogroža spoštovanje številnih človekovih pravic.

To je začetek zgodbe - zgodbe o ljudstvu, ki se je rodilo iz globin vojne, trpljenja, nepravilnosti in tiranije. Njegove pravice, ki jih priznavajo vse nebeške religije, vključujejo pravico do življenja v miru in do varnosti.

R. B. A. je mladenič iz taborišča Al-Nuseirat v Gazi. Tam živi s svojo družino, z očetom in številnimi brati ter sestrami. Med študijem je užival udobno življenje, saj si je družina naložila prednostno nalogo, da bi R. B. A. zaključil šolanje, preden bi začel delati. Med poletnimi počitnicami je delal na kmetijah in nabiral zelenjavo ter sadje, da bi očetu pomagal plačati šolnino in študijske potrebščine. Sčasoma je R. B. A. končal študij in si začel iskati službo, vendar ni imel sreče. Po dolgem iskanju je našel delo v nekem spletnem podjetju, kjer je delal za skromno plačo, a je službo sprejel zaradi nuje in želje, da bi si zgradil lepšo prihodnost.

Po nekaj mesecih so izbruhnili spopadi in situacija v Gazi se je poslabšala. Mladenič se ni želel pridružiti nobeni od oboroženih skupin ali se vpletati v brezmejno politiko, namesto tega je iskal varno in mirno življenje, toda okoliščine mu niso dovoljevale, da bi užival mir.

Podjetje je odpustilo zaposlene, ki niso bili zagovorniki trenutnega režima, službe so izgubili tudi mnogi mladi moški in ženske, zaposleni v številnih drugih podjetjih. Tako je R.B.A. moral znova iskati delo, vendar se je v njegovo življenje prikradel obup. Znova je iskal delo v trgovinah in v kmetijstvu, vendar je zaradi blokade in strogega omejevanja gospodarskega življenja le stežka našel delo. Sprejel je občasna dela, da bi zaslužil vsaj nekaj denarja za preživetje.

Sčasoma je postajal starejši in zaradi družbenih običajev oziroma tradicije se je moral poročiti. Zaradi finančnih omejitev je s pomočjo svoje družine našel način, kako se poročiti z dekletom iz revne družine, ki ni zahtevala veliko denarja za poročno pogodbo. Najprej sta z ženo živela sama, po enem letu pa sta pozdravila prvega otroka, ki sta mu sledila še drugi in tretji. Vendar so se razmere zaradi zaostrovanja blokade in zmanjševanja prihodkov v celotnem kmetijskem sektorju še poslabšale. Tisti, ki so imeli v lasti kakšno posest, so za delo najemali svoje družinske člane.

Čeprav sta si R. B. A. in njegova žena prizadevala najti delo, s čimer bi izboljšala položaj svoje družine, je življenje postajalo težje. Nato se je zgodila velika tragedija - vojna v Gazi, ki je njuno življenje še poslabšala, ju oropala miru in skromnega življenja, ki sta ga imela. Začeli so se seliti iz kraja v kraj in iskati varnost za svoje otroke, ki so bili še vedno v starosti, ko otroci poznajo le igro in ne zatiranja, lakote ali pomanjkanja. Vsa družina se je spopadala z izčrpanostjo in grenkobo, ob tem pa upala, da se bo vojna končala in da se bodo lahko vrnili v objem svojega skromnega doma.

Na žalost se je pred njihovimi očmi vsak dan odvirtela realnost, polna prizorov bombardiranja, uničevanja, prelivanja krvi in mučenja. To jim je odvzelo vso voljo in upanje na mir ter vrnitev domov. Še posebej po tistem, ko so izvedeli, da je bila tudi njihova hiša popolnoma uničena. Znašli so se v skupnih sobah, v zavetiščih z drugimi družinami, brez osnovnih življenjskih potrebščin in celo brez strehe nad glavo, ki bi jih ščitila pred hudim zimskim mrazom.

Zaradi vseh pritiskov in stresa je žena začela trpeti za hudo depresijo. Njeno psihološko stanje se je dodatno poslabšalo, ko se ji je iz depresivnega stanja zaradi preživetega strahu in nenehne panike, razvila bolezen živčevja s trzljaji. Izraelsko bombardiranje prebivalstva, njihovih domov in premoženja je terjalo svoj davek. Ni bila več sposobna prevzemati odgovornosti ali skrbeti za družino, zato je moral mož prevzeti vsa bremena življenja v teh težkih razmerah: izpadi elektrike, pomanjkanje vode, dolgo čakanje na pomoč in hrano.

R. B. A. je moral prehoditi dolge razdalje, da je prišel do vode, ki jo je potem nosil na ramah. Zaradi tega je utrpel poškodbo hrbteničnega diska in trpi hude bolečine, ki se jih zaradi pomanjkanja zdravstvene oskrbe v zdravstvenih centrih ali zaradi velikega števila poškodovancev v bolnišnicah pa tudi pomanjkanja zdravil, ne da olajšati.

Ne morem opisati svojih občutkov ob teh strašljivih, uničujočih in neživljenjskih dogodkih, ki prizadenejo nedolžna življenja.

To je le majhen vpogled v življenje begunca, ki živi v začasnih zatočiščih.

Ta osebna zgodba odraža globino človeškega trpljenja sredi vojne in v težkih okoliščinah, s katerimi se soočajo prebivalci ter prebivalke Gaze. Slika izkušnjo R. B. A. in odraža življenje mnogih mladih, ki si prizadevajo uresničiti svoje sanje o miru in varnosti v okolju, ki ga zaznamujejo človeško trpljenje in vojaški zločini.

Človeško dostojanstvo in življenje v miru sta temeljni vrednoti, ki ju povzdigujejo vse religije in zakoni, a žal so zaradi političnih konfliktov mnogi ljudje prej izključeni in podvrženi trpljenju.

Morda pa nas ta popisana izkušnja vseeno spodbudi k razmisleku, kako bi lahko mednarodna skupnost pomagala doseči mir in najti trajnostne rešitve, ki bi posameznikom in njihovim družinam povrnilo upanje. Mir je vendarle pravica, ki bi si jo zaslužili vsi.

Kaj če bi lahko vsi živeli v miru?

To je pomembno vprašanje, ki zahteva kolektivne odgovore in resnično politično voljo, ki bi prinesli nujno potrebne spremembe.